

UZASADNIENIE

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 600 euro wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 07 listopada 2018 roku do dnia zapłaty, oraz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że na podstawie umowy cesji wierzytelności nabył od E. G. wierzytelność przysługującą jej względem pozwanego na podstawie rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie EWG nr 295/91, z tytułu opóźnienia lotu z 25 września 2018 r. z N. do W. o numerze (...), realizowanego przez pozwanego przewoźnika (pozew, k. 3-6).

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazano, iż brak jest podstaw do wypłaty na rzecz powoda odszkodowania z tytułu opóźnienia rejsu z uwagi na nadzwyczajny charakter i źródło usterki, która była przyczyną opóźnienia rejsu.

W dalszym toku postępowania stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 września 2018 roku odbył się rejs powietrzny o nr (...), którego przewoźnikiem na trasie z N. do W. były (...) spółka akcyjna w W.. Przyłot samolotu do portu docelowego uległ ponad trzygodzinnemu opóźnieniu. Odległość pomiędzy lotniskiem w N. i portem lotniczym w W. wynosi powyżej 3.500 km (okoliczności bezsporne).

Lotem o nr (...) podróżowała E. G.. Celem odbycia podróży stawiała się ona do odprawy pasażerów w wyznaczonym przez przewoźnika terminie (okoliczności bezsporne).

W dniu 03 października 2018 roku E. G. zawarła z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę cesji wierzytelności, na podstawie której przelała na rzecz cesjonariusza wierzytelność związaną z opóźnionym lotem. Powód pismem wysłanym 29 października 2018 r. powiadomił pozwaną spółkę o cesji wierzytelności, wzywając jednocześnie do zapłaty odszkodowania w wysokości 600 euro w terminie siedmiu dni (okoliczności bezsporne, nadto dowody w postaci kopii umowy cesji wierzytelności, k. 15-16; powiadomienia o zawarciu umowy cesji wierzytelności, k. 19-19v; wezwania do zapłaty, k. 20-20v).

Pismem z dnia 31 października 2018 roku strona pozwana wskazała, iż opóźnienie ww. lotu nastąpiło z przyczyn niezależnych od przewoźnika. Wyjaśniono, że w związku z ujawnieniem wady projektowej silników samolotu zaplanowanego do wykonania tego połączenia, przewoźnik zmuszony był podjąć działania wynikające z instrukcji producenta, koniecznym był przegląd specjalny, polegający na boroskopii silników i sprawdzeniu, czy poszczególne elementy funkcjonują w sposób prawidłowy i nie uległy zużyciu (dowód: korespondencja e-mail, k. 21).

Z tych przyczyn, co opisane w piśmie z dnia 31 października 2018 roku, został odwołany także lot na początku czerwca 2018 roku (decyzja (...) z dnia 18 kwietnia 2019 roku, k. 74-75v).

W okresie od 07 września 2018 roku do końca 2018 roku pozwana spółka leasingowała samolot od zewnętrznej spółki (dowód: korespondencja mailowa, k. 63-63v).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wskazanych dokumentów oraz ich kserokopii złożonych do akt sprawy. Okoliczności stanu faktycznego jako przyznane przez stronę przeciwną, Sąd na podstawie art. 229 k.p.c. i 230 k.p.c. uznał za udowodnione, ponadto znajdują one potwierdzenie w złożonych do akt dokumentach, co do

wiarygodności których Sąd nie miał wątpliwości, ponieważ składają się na spójny, logiczny, korelujący ze sobą obraz stanu faktycznego poddany ocenie Sądu w rozpoznawanej sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Sąd rozpoznał niniejszą sprawę na posiedzeniu niejawnym na podstawie art. 1481 § 1 k.p.c., zgodnie z którym Sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, sąd uzna - mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych - że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne.

Z uwagi na zgromadzone w niniejszej sprawie materiały dowodowe, który w ocenie Sądu należy uznać za wystarczający oraz okoliczność, że żadna ze stron nie złożyła w pierwszym piśmie procesowym wniosku o przeprowadzenie rozprawy Sąd, mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych, uznał, że przeprowadzenie rozprawy w niniejszej sprawie nie jest konieczne.

Zagadnienia dotyczące możliwości dochodzenia odszkodowania za opóźniony lot uregulowane zostały przepisami unijnymi i zawarte są w rozporządzeniu nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 roku ustanawiającym wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającym rozporządzenie nr 295/91 (dalej: „rozporządzenie nr 261/04”).

Zgodnie z art. 5 ust. 1 lit. c rozporządzenia nr 261/04, w przypadku odwołania lotu, pasażerowie których to odwołanie dotyczy mają prawo do odszkodowania od obsługującego przewoźnika lotniczego, chyba że: i) zostali poinformowani o odwołaniu co najmniej dwa tygodnie przed planowym czasem odlotu, ii) zostali poinformowani o odwołaniu w okresie od dwóch tygodni do siedmiu dni przed planowym czasem odlotu i zaoferowano im zmianę planu podróży, umożliwiającą im wylot najpóźniej dwie godziny przed planowym czasem odlotu i dotarcie do ich miejsca docelowego najwyżej cztery godziny po planowym czasie przylotu, lub (...) zostali poinformowani o odwołaniu w okresie krótszym niż siedem dni przed planowym czasem odlotu i zaoferowano im zmianę planu podróży, umożliwiającą im wylot nie więcej niż godzinę przed planowym czasem odlotu i dotarcie do ich miejsca docelowego najwyżej dwie godziny po planowym czasie przylotu.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. a) - c) rozporządzenia nr 261/04, w przypadku odwołania do powyższego artykułu, pasażerowie otrzymują odszkodowanie w wysokości 250 EUR dla wszystkich lotów o długości do 1 500 kilometrów, w wysokości 400 EUR dla wszystkich lotów o długości od 1 500 do 3 500 kilometrów oraz 600 EUR dla wszystkich innych lotów niż loty określone w lit. a) lub b).

Ponadto, w art. 5 ust. 3 rozporządzenia nr 261/04 wskazano, że przewoźnik zwolniony jest obowiązku wypłaty rekompensaty jeżeli może dowieść, iż odwołanie lotu zostało spowodowane zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, których nie można było uniknąć mimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków.

Jak orzekł Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wyroku w sprawach połączonych C-402/07 i C-432/07, „Artykuły 5, 6 i 7 rozporządzenia nr 261/2004 należy interpretować w ten sposób, że do celów stosowania prawa do odszkodowania pasażerów opóźnionych lotów można traktować jak pasażerów odwołanych lotów oraz że mogą oni powoływać się na prawo do odszkodowania przewidziane w art. 7 tego rozporządzenia, jeżeli z powodu tych lotów poniosą stratę czasu wynoszącą co najmniej trzy godziny, czyli jeżeli przybędą do ich miejsca docelowego co najmniej trzy godziny po pierwotnie przewidzianej przez przewoźnika lotniczego godzinie przylotu. Niemniej takie opóźnienie nie rodzi po stronie pasażerów prawa do odszkodowania, jeżeli przewoźnik lotniczy jest w stanie dowieść, że odwołanie lub duże opóźnienie lotu jest spowodowane zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, których nie

można było uniknąć pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków, to jest okoliczności, które pozostają poza zakresem skutecznej kontroli przewoźnika lotniczego”.

Mając na uwadze związanie sądów krajowych wykładnią aktów Unii Europejskiej sformułowaną przez Europejski Trybunał Sprawiedliwości, wyżej przytoczone regulacje stanowią normatywną podstawę roszczenia powoda.

Poza sporem w niniejszej sprawie było, iż pozwana był przewoźnikiem lotniczym obsługującym lot (...) z N. do W. w dniu 25 września 2018 roku. Pozwana podnosiła wystąpienie nadzwyczajnych okoliczności, zwalniających przewoźnika z odpowiedzialności odszkodowawczej.

Przechodząc do dalszych rozważań, należy wskazać, że w myśl art. 6 k.c., strona wywodząca z danego faktu skutki prawne powinna fakt ten udowodnić. Przyjęty przez ustawodawcę system kontradiktoryjnego procesu cywilnego oznacza, że strona prowadzi proces na własne ryzyko, w tym będące elementem procesu postępowanie dowodowe, gdyż przepis art. 232 k.p.c. stwarza Sądowi jedynie możliwość, a nie obowiązek, dopuszczenia uzupełniająco dowodu nie wskazanego przez strony (Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 20 września 2006 roku I ACa 394/06).

Sąd uznał, że pozwany nie wykazał, aby opóźnienie lotu było spowodowane zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, których nie można było uniknąć pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków.

Pragnąc zwolnić się z odpowiedzialności w rozumieniu przepisów Rozporządzenia nr 261/2004 przewoźnik musi zatem dowieść, że nawet przy użyciu wszystkich zasobów ludzkich i materiałowych oraz środków finansowych, jakimi dysponował, w sposób oczywisty nie mógł - bez poświęceń niemożliwych do przyjęcia z punktu widzenia możliwości jego przedsiębiorstwa w tym momencie - uniknąć sytuacji, w której zaistniałe nadzwyczajne okoliczności skutkowały opóźnieniem lotu. Tylko wyjątkowa sytuacja może zwolnić przewoźnika lotniczego z obowiązku wypłaty odszkodowania, gdyż z zasady jest on zobowiązany do jego uregulowania (tak, wyrok NSA z dnia 27 marca 2014 r., OSK (...)).

Należy ponadto podkreślić, że sytuacje uzasadniające zwolnienie przewoźnika od obowiązku wypłaty zryczałtowanego odszkodowania zawsze muszą mieć w stosunku do przewoźnika lotniczego charakter zewnętrzny (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 05 września 2013r., (...) SA/Wa (...), w którym WSA stwierdził, że opóźnienie lotu spowodowane nieobecnością kapitana lotu, należy do przyczyn związanych z organizacją i funkcjonowaniem przewoźnika lotniczego jako przedsiębiorstwa; przewoźnika obciąża ryzyko negatywnych konsekwencji jakie niesie za sobą nieobecność pracownika w ramach tzw. „ryzyka pracodawcy”).

Należy dodać, że zwrot „nadzwyczajne okoliczności”, o którym mowa w art. 5 ust. 3 w zw. z art. 7 ust. 1 lit. a rozporządzenia nr 261/2004 jest pojęciem nieostrym, zawierającym zwrot ocenny. W przeciwieństwie do innych wyrażeń wieloznacznych, jest on oparty nie tyle na wyinterpretowaniu treści normy zapisanej nieostro, ile na dokonaniu wartościowania określonego stanu rzeczy. Przy jego stosowaniu konieczne jest zatem szczegółowe i przekonujące uzasadnienie rozstrzygnięcia wskazujące na dobór kryteriów ewaluacyjnych. W przypadku, gdy przyczyna odwołania lotu ma względem przewoźnika lotniczego charakter zewnętrzny, tj. nie wynika ze sposobu jego funkcjonowania i w ramach możliwych do podjęcia przez niego racjonalnych działań nie może on jej usunąć, to wówczas uznać należy, że zachodzą warunki określone w art. 5 ust. 3 powołanego rozporządzenia zwalniające przewoźnika lotniczego z obowiązku zapłaty odszkodowania określonego w art. 7 tego rozporządzenia (tak, wyrok NSA z dnia 06 marca 2012 r., I OSK 555/11). NSA w przytoczonym wyroku wskazał, że przyczyna odwołania lotów spowodowana obecnością na terenie portu lotniczego stada dzikich zwierząt stanowi przyczynę zewnętrzną względem przewoźnika lotniczego i nie posiada on innych racjonalnych środków, aby zapobiec takiej sytuacji. Obecność saren na lotnisku stanowi okoliczność nadzwyczajną, której przewoźnik nie może uniknąć pomimo wszelkich racjonalnych środków. Z tych względów uznać należy, że skoro przewoźnik uzyskał informację, że działania zmierzające do usunięcia dzikiej zwierzyny z terenu lotniska potrwać co najmniej kilka tygodni, a nie miał on na to żadnego wpływu, gdyż zajmowały się tym władze lotniska, to dokonana przez niego zmiana w rozkładzie lotów, w następstwie której nastąpiło

odwołanie lotów powinna być oceniona jako zaistnienie nadzwyczajnych okoliczności, o których mowa w art. 5 ust. 3 rozporządzenia nr 261/2004.

W innym judykacie NSA wskazał, że wykładnia art. 5 ust. 3 rozporządzenia nr 261/2004 w okolicznościach konkretnej sprawy wymaga rozważenia, jakimi środkami prawnymi i faktycznymi dysponuje przewoźnik lotniczy, a następnie oceny, czy pozwalały one na skuteczne zapobieżenie wystąpieniu nadzwyczajnych okoliczności. Jeżeli w konkretnej sytuacji, przewoźnik lotniczy podejmuje działania zmierzające do usunięcia ewentualnej przeszkody w świadczeniu usług pasażerskich i są to środki mieszczące się w ramach jego faktycznych i prawnych możliwości, to są to środki racjonalne. W przypadku zaś, gdyż przyczyna odwołania lotu ma względem przewoźnika lotniczego charakter zewnętrzny, tj. nie wynika ze sposobu jego funkcjonowania i w ramach możliwych do podjęcia przez niego racjonalnych działań nie może on jej usunąć, to wówczas uznać należy, iż zachodzą warunki określone w art. 5 ust. 3 powołanego rozporządzenia zwalniające przewoźnika lotniczego z obowiązku zapłaty odszkodowania określonego w art. 7 tego rozporządzenia (tak, wyrok NSA z dnia 02 grudnia 2011 roku, I OSK (...)). Należy dodać, że w tego typu sprawach powinno się ustalić, czy istotnie podjęto wszelkie racjonalne środki w celu uniknięcia usterki, co oznacza konieczność wyjaśnienia czy tę usterkę można było zlokalizować wcześniej, nie zaś dopiero tuż przed odlotem oraz czy ta usterka mogła być, przy uwzględnieniu norm technicznych i odpowiednich instrukcji eksploatacyjnych usunięta w terminie umożliwiającym wykonanie odwołanego lotu. Takie ustalenia są niezbędne w celu wykazania czy przewoźnik podjął wszelkie racjonalne środki mające na celu zabezpieczenie interesów pasażera (por. wyrok WSA Warszawa z dnia 10 marca 2008 r., (...) SA/Wa (...)).

Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 2 sierpnia 2016 roku wydanym w sprawie o sygn. I OSK 2497/14 orzekł, że opóźnienie lotu wynikające z opóźnienia się poprzedniego rejsu nie spełnia zatem przesłanek nadzwyczajnych okoliczności określonych w art. 5 ust. 3 oraz motywu 14 i 15 rozporządzenia (WE) nr 261/2004. Opóźnienie to nie stanowi bowiem nadzwyczajnej okoliczności wymienionej w motywie 14 i 15 powołanego rozporządzenia, której przewoźnik lotniczy nie mógł uniknąć pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków, skoro nie było ono efektem działania czynników zewnętrznych, na które przewoźnik nie miał jakiegokolwiek wpływu.

W świetle powyższych rozważań, w ocenie Sądu pozwany w żaden sposób nie wykazał, aby bezpośrednią przyczyną opóźnienia przedmiotowego lotu były nadzwyczajne okoliczności w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia nr 261/2004. Sytuację, która miała miejsce, należy wpisać w ryzyko prowadzenia działalności przez przewoźnika lotniczego. Wada produkcyjna silników samolotu, na którą powołuje się w odpowiedzi na pozew strona pozwana, ujawniła się już na kilka miesięcy przed planowanym lotem LO 16 z N. do W. w dniu 25 września 2018 roku. Pozwana spółka jako profesjonalista na rynku lotniczym miał więc wystarczająco dużo czasu, by podjąć działania zmierzające do odbycia lotu w planowanym czasie. Strona pozwana przedstawiła co prawda do akt sprawy korespondencję mailową, z której wynika, iż podejmowała próby uzupełnienia swojej floty o samoloty należące do innych spółek, jednakże większość przedstawionych e-maili została złożona w języku angielskim bez tłumaczenia. Ponadto wskazać należy, iż pozwana nie podjęła działań zmierzających do uniknięcia opóźnień lotów poprzez chociażby zmianę rozkładu lotów. W ocenie Sądu same uzyskiwanie informacji o możliwości leasingowania samolotów, bez podjęcia innych racjonalnych działań, nie są wystarczające do uznania, że przewoźnik zwolniony jest z obowiązku wypłaty odszkodowania za opóźniony lot z uwagi na wystąpienie nadzwyczajnych okoliczności, których skutków nie można było przewidzieć i im zapobiec.

Wobec powyższego, powodowi przysługuje odszkodowanie w wysokości 600,00 €. Zasądzona kwota wynika z art. 7 ust. 1 lit c) rozporządzenia nr 261/04, jako że odległość pomiędzy N. a W. wynosi powyżej 3.500 km.

Podstawę prawną rozstrzygnięcia o odsetkach stanowi art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Termin spełnienia świadczenia głównego określany jest zgodnie z art. 455 k.c. Dłużnik opóźnia się z wykonaniem zobowiązania, gdy nie spełnia świadczenia w terminie oznaczonym lub wynikającym z właściwości zobowiązania, a w przypadku gdy termin nie zostanie w taki sposób oznaczony, jeśli nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu

dłużnika do wykonania. Świadczenie główne staje się więc wymagalne z chwilą upływu terminu lub niezwłocznie po wezwaniu ze strony wierzyciela.

Powód domagał się zasądzenia odsetek za opóźnienie od kwoty roszczenia głównego od dnia 07 listopada 2018 do dnia zapłaty. W ocenie Sądu roszczenie powoda w istocie stało się wymagalne z dniem 06 listopada 2018 roku, po upływie 7-dniowego terminu, określonego w wezwaniu do zapłaty. Pozwany nie zakwestionował w żaden sposób roszczenia odsetkowego. Z tego względu Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda odsetki w wysokości ustawowej za opóźnienie od kwot 600 euro zgodnie z żądaniami pozwu.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie 2 wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. Orzeczenie o kosztach jest bowiem obligatoryjne w każdym orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie. Zgodnie zaś z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, w myśl której strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Pozwana jako przegrywająca proces w całości jest obowiązana zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty procesu.

Na zasądzoną od pozwanej kwotę 1.017,00 zł złożyła się kwota 100 zł tytułem opłaty od pozwu, kwota 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, której wysokość została ustalona na podstawie § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015r. oraz kwota 17 zł z tytułu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem proszę doręczyć pełnomocnikowi pozwanej.